

Scenariusz katechezy - przedszkole

Autor: Jolanta Wysztygiel

Grupa: 5-latki

Temat: Człowiek jest wyjątkowy.

Cel główny:

- ukazanie Boga jako dawcy życia i wyjątkowości człowieka w świecie stworzonym przez Boga.

Cele szczegółowe:

Dziecko:

- wymieni przykłady dzieł Bożych,
- wyjaśni, w czym człowiek jest podobny do Pana Boga,
- opowie, jak należy dbać o siebie i swoje otoczenie,
- uzasadni potrzebę dbania o siebie i swoje otoczenie,
- kształtuje postawę dziękczynną wobec Boga- Dawcy życia.

Czas trwania zajęć: 30 min

Metody i formy: zabawa ruchowa i logopedyczna przy muzyce, śpiew, sytuacja improwizowana, kalambury, zabawa dydaktyczna „Jestem świątynią, w której mieszka Bóg”, zabawa dydaktyczna „Piłka parzy”

Środki dydaktyczne: podkład muzyczny do piosenki „Dobrze, że jesteś”, sprzęt do odtworzenia piosenki, materiałowa lalka, arkusz szarego papieru, flamaster, jabłko, butelka z wodą, mała miękka piłka, mydło, szczotka i szufelka, książka, termometr, czapka, różaniec.

Przebieg katechezy

Czynności katechety, czynności ucznia	Metody i formy pracy
<p>I. Wprowadzenie</p> <p>Dzieci wraz z katechetą ustawiają się w kole. Katecheta w celu wyciszenia grupy zaprasza do zabawy ruchowo - logopedycznej przy muzyce (opis zabawy w zał. 1), a następnie do modlitwy.</p> <p>II. Rozwinięcie</p>	<p>Zabawa ruchowo - logopedyczna przy muzyce, modlitwa</p>

<p>Katecheta porusza lalką i wypowiada słowa w jej imieniu:</p> <p><i>Dzień dobry dzieci. Cieszę się, że Was widzę. Chciałabym posłuchać piosenki „Kto stworzył?” Pamiętajcie ją jeszcze? Tak bardzo lubię jej słuchać.</i></p> <p>Dzieci śpiewają piosenkę pt. „Kto stworzył?</p> <p>Katecheta zaprasza dzieci do modlitwy dziękczynnej – spontanicznej za piękny świat, np. dzieci stoją w kole, mówią kolejno, za co dziękują Bogu, po każdym podziękowaniu, wszyscy powtarzają i wykonują podskok z uniesionymi do góry rękoma. Pierwszy mówi katecheta:</p> <p><i>np.: Dzięki Ci Boże, za piękne morze.</i></p> <p>Potem chętne dzieci.</p> <p>Podsumowanie i wprowadzenie w temat:</p> <p><i>Pan Bóg stworzył tyle pięknych rzeczy. Jednak najpiękniejszym dziełem Boga jest człowiek. Różni się on bardzo od wszystkiego, co stworzył Bóg.</i></p> <p>Katecheta zaprasza do zabawy w kalambury. Pierwszą zagadkę przedstawia sam. Potem prosi chętne dzieci do pokazywania zagadek.</p> <p><i>Co potrafi robić człowiek, a zwierzę ma z tym kłopot?</i></p> <p>Przykładowe zagadki: pisać, czytać, kochać, tworzyć wynalazki.</p> <p>Sformułowanie wniosku: <i>Człowiek jest wyjątkowy, bo Pan Bóg stworzył go na swój obraz i swoje podobieństwo. Bóg jest Stwórcą – człowiek tworzy, Bóg jest Miłością- człowiek kocha.</i></p> <p>Katecheta zaprasza do zabawy dydaktycznej „Jestem świątynią, w której mieszka Bóg” (opis zabawy w zał. 2), zwraca uwagę na potrzebę i sposoby dbania o siebie.</p> <p>Sformułowanie wniosku: <i>Powinniśmy dbać o swoje zdrowie, życie i otoczenie, bo jesteśmy świątynią Boga.</i></p> <p>III. Podsumowanie</p> <p>Utrwalenie zdobytej wiedzy. Katecheta zaprasza do zabawy „Piłka parzy” (opis zabawy w zał. 3)</p> <p>Modlitwa – znak krzyża, pozdrowienie chrześcijańskie.</p>	<p>sytuacja improwizowana</p> <p>modlitwa dziękczynna</p> <p>Kalambury</p> <p>Zabawa dydaktyczna</p> <p>Zabawa dydaktyczna „Piłka parzy”</p> <p>Modlitwa</p>
--	--

Wybór literatury dla katechety:

- „Jesteśmy dziećmi Bożymi. Podręcznik do nauki religii dla dzieci pięcioletnich”, pod red. Ks. J. Szpeta, D. Jackowiak

Wskazówki metodyczne dla katechety:

- W czasie sytuacji improwizowanej z użyciem lalki materiałowej, dobrze jest zachęcić dzieci do dialogu. Zwrócić też uwagę na używanie form grzecznościowych przy powitaniu. Aby nie było chaosu, warto przypomnieć o przedszkolnych zasadach dotyczących kolejności wypowiedziania się i nieprzeszkadzania innym w czasie wypowiedzi. Lalka powinna również posługiwać się imionami dzieci. Wprowadzając lalkę po raz pierwszy na zajęcia należałoby uwzględnić moment nawiązania znajomości i przedstawiania się. W trakcie tych zajęć przyjmuje się, że spotkania z lalką (dobrze, aby miała swoje imię) odbywały się już wcześniej. W trakcie zajęć lalka może „przyglądać” się temu, co robią dzieci.
- Podkłady muzyczne dostępne są jako dodatek CD do podręcznika metodycznego z Wydawnictwa Św. Wojciech.
- Piosenki należy wprowadzić przy okazji poprzednich katechez, np. „Dobrze, że jesteś” – na pierwszej; „Kto stworzył?” – przy temacie „Kto stworzył świat?”. Na kolejnych zajęciach trzeba często powracać, najlepiej w formie zabawowej, do poznanych piosenek, aby je utrwalić.
- Kalambury ograniczyć do 3 lub 4.

Załączniki

Załącznik 1

1. Rozpoczęcie zajęć- zabawy ruchowe przy muzyce z elementami zabaw logopedycznych

Zabawa ma na celu zawiązanie wspólnoty i przygotowanie dzieci do modlitwy w ciszy i skupieniu.

-Dzieci siedzą w kole. Katecheta mówi : „Kto mnie widzi, robi lornetkę” i sam również układa ze swych rąk lornetkę.

-Katecheta mówi : „Kto mnie słyszy, robi słuchawkę” i sam również przykłada słuchawkę zrobioną z rąk do ucha.

- Katecheta mówi: „Sprawdzimy teraz, czy na pewno wszyscy mnie dobrze słyszą i widzą” i dalsze polecenia wypowiada cicho.

W zależności od zdyscyplinowania grupy, można dzieci zaprosić do wspólnego śpiewu i tańca lub do śpiewu i wyklaskiwania rytmu, tak jak to się robi w wyliczankach.

- Katecheta kolejno wypowiada niezbyt głośno kolejne polecenia w zależności od wybranej opcji: „Kto mnie widzi, kto mnie słyszy wstaje tak jak ja.”, „ Kto mnie widzi, kto mnie słyszy, robi koło tak jak ja”, „Kto mnie widzi, kto mnie słyszy śpiewa i tańczy tak jak ja”.

Taniec w kole (taniec z krokiem dostawnym) i śpiew piosenki „Dobrze, że jesteś”.

- Po skończonym tańcu katecheta mówi: „ Mówimy szybko i głośno „Dobrze, że jesteś i podskakujemy jak najwyżej do nieba”, „A teraz szybko i bardzo cicho „Dobrze, że jesteś”.

W zależności od zdyscyplinowania grupy prosimy o zgromadzenie się przy krzyżu lub pozostaniu na miejscu i zwróceniu się w stronę krzyża.

- Czas na powitanie naszego Przyjaciela Jezusa. *Katecheta zwraca uwagę na prawidłowe wykonanie znaku krzyża: prawa ręka do góry, lewa na serce, sam przez chwilę staje z przodu tyłem do dzieci, aby mogły odwzorować postawę i nie wykonały odbicia lustrzanego. Pomaga w prawidłowym układzie rąk. Wszyscy powoli wykonują znak krzyża. Mówią modlitwę „Zdrowaś Mario” i witają się słowami : ”Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus”.*

- Po skończonej modlitwie w ciszy skradamy się na dywan, stajemy na brzegu dywanu i zamieniamy się w drzewa: wbijamy nasze korzenie (nogi) w ziemię, gałązki do góry (dłonie) i naśladujemy szum drzewa poruszanego lekkim wiatrem (wyraźnie wypowiadamy głoskę sz), potem większy wiatr, zamieniamy się w gruszki (palec nad głową) i delikatnie -pac na ziemię. Dzieci są gotowe do rozpoczęcia zajęć.

Załącznik 2

Zabawa dydaktyczna „Jestem świątynią, w której mieszka Bóg”

Celem zabawy jest ukazanie wyjątkowości człowieka wśród innych stworzeń i w związku z tym potrzeby dbania o siebie.

Pomoce: arkusz szarego papieru, flamaster, jabłko, butelka z wodą, mała piłka, mydło, szczotka i szufelka, książka, termometr, czapka, różaniec

- Na arkuszu szarego papieru rysujemy flamastrem -w dużym przybliżeniu- kształt dziecka .

- Stawiamy pytanie: „Jak należy dbać o siebie?”.

-Wypełniamy kontury postaci rekwizytami i określamy sfery życia, o które należy się zatroszczyć : jabłko i woda- odpowiednie odżywianie; piłka- ruch, kondycja fizyczna; mydło- higiena, czystość ; szczotka i szufelka- dbałość o porządek we własnym otoczeniu; książka- uczenie się, wzrastanie w mądrości; termometr- dbałość o zdrowie; czapka- odpowiedni do pogody strój; różaniec- rozwój duchowy.

- Sformułowanie wniosku: Powinienem dbać o siebie, bo jestem świątynią Boga.

Załącznik 3

Zabawa dydaktyczna „Piłka parzy”

Celem zabawy jest utrwalenie wiadomości.

Pomoce: materiałowa lub gąbkowa piłka

Katecheta mówi zdanie- prawdziwe lub nie, ale związane tematycznie z zajęciami. Rzuca piłkę do chętnego dziecka . Jeśli zdanie jest prawdziwe, dziecko powinno piłkę złapać. Jeśli zdanie jest nieprawdziwe, nie wolno łapać piłki.